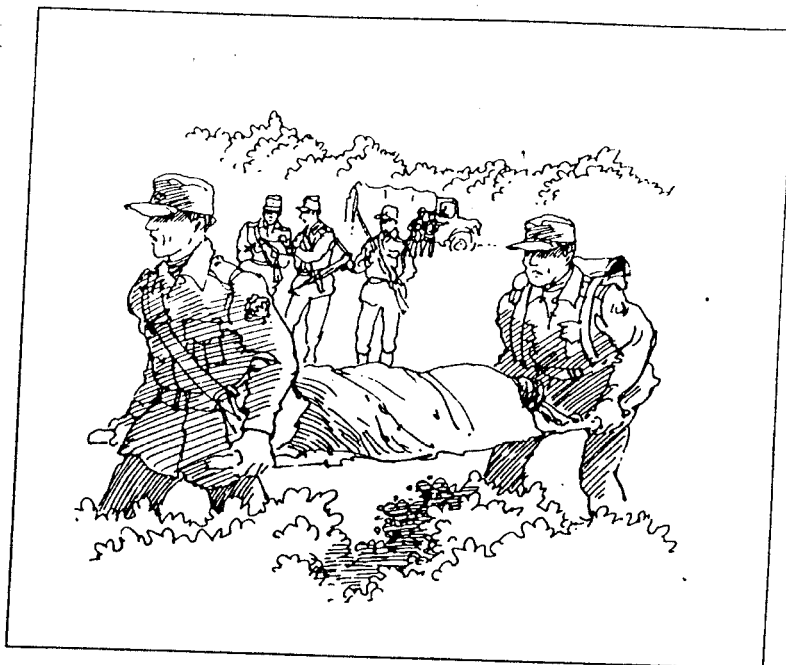

injer. vil skrive fullt navn eller ønsker å være anonyme.
 å ha Det er god skikk at kritikk av personer signeres
 m de med fullt navn. Bidrag returneres ikke.

«Tragedie i Karelen»

Alf Skåums anmeldelse 8/1-93 av Sven T. Arnebergs bok «Tragedie i Karelen» inneholder noen misforståelser. Til Skijegerkompaniet/Skijegerbataljonen meldte det seg 1000-1200 mann. Men i alt meldte det seg ca 15 000 frivillige til østfronten. Under halvparten kom ut, først og fremst fordi Quislingregjeringen ikke var fornøyd med tyskernes betingelser for frontkjemperne.

Ved Kaprolat-Hasselmann falt 120 mann (ikke 20) St.Hans 1944. I alt falt 196 skijegere. En del av de overlevende har fått de medaljer fra Finland som Norge ikke ga dem. Selv var og er disse frontkjemperne overbevist om at det var Norges og Finlands frihet de kjempet for.

Det falt omtrent like mange frivillige norske soldater på hver side i 2. verdenskrig. Ca 1000 for de allierte og ca 1000 på østfronten.

I motsetning til Arneberg forsvarer Skåum etterkrigsoppgjøret og kaller det et mønstergyltig rettsoppgjør. Det virker som om Skåum finner det rimelig at frontkjemperne skulle bli straffet bl.a. fordi det falt frivillige nordmenn også på alliert side. Skal vi sammenligne det norske oppgjør

med Vest-Europa for øvrig, kan nevnes at det ble henrettet flere i Trondheim enn i Nürnberg.

Den store feilen i Norges etterkrigsoppgjør var at det i første rekke var meninger som ble straffet og ikke handlinger. De dømte kjente stort sett ikke engang igjen meningene de ble dømt for. Slikt skaper ikke anger, men martyrer.

Skåum nevner ved en lapsus forfatteren Odd Melsom. Tittelen til en av hans bøker er betegnende nok «På nasjonal uriaspost».

Siden meninger er kriminalisert, er kommunikasjon aldri blitt tillatt, og forakten måtte bli gjensidig. Hvordan skal «Werner» kunne annet enn forakte et samfunn som istedet for å forsøke og finne ham, de 19 andre barn fra hans kompani og alle de andre norske frontkjemperne som var tatt til fange, og få dem og ham løslatt fra Stalins fangeleirer der han satt i 9 år, arresterte ham da han kom hjem. Derpå nektet det norske samfunnet ham å fortelle sin historie, uten at det ble løyet på ham en skyld han ikke hadde.

Så lenge ikke begge parter kan samtale på like fot, kommer aldri noen til å lære noe som helst.

I.C. Stridsklev